

Gulzige ogen en lucide landschappen

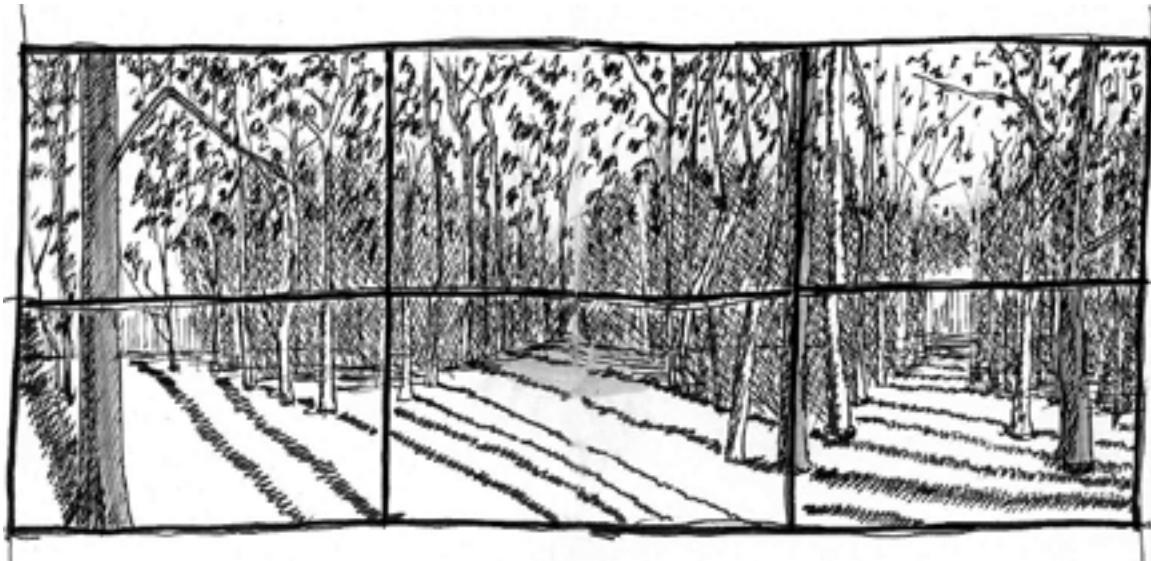
Wanneer David Hockney van Californië terugkeert naar Yorkshire schildert hij zijn geboortestreek met harde contrasten en scherpe schaduwen. Hij plant zijn ezel in het veld en zet de lijnen en vlakken met grote gebaren op het doek. Als ik een van de herfstlandschappen van Woldgate Woods nateken, valt op hoe helder het handschrift is. Via een directe oog-hand-coördinatie ontrafel ik het kalende bos. Vaardige penseelstreken verraden gulzige ogen. Geen boom, blad, lichtstraal of schaduw ontsnapt aan de aandacht. Hockney stuwt de blik diagonaal over het doek, laat je ogen verdwalen en demonstreert dat de werkelijkheid meerduldig is. Hij maakt een lucide verbeelding van het landschap, geen slaafse kopie of bewonderenswaardige referentie. Ik blijf accommoderen om de perspectivische vertekening te elimineren en kom tot de conclusie dat de compositie meerdere momenten beslaat. Hockney maakt het bos tijdloos en zet het landschap op de kaart. Kijken en verbeelden is de essentie van het landschapontwerp, mijn vak.

JOHAN MEEUS

www.europaschetsen.blogspot.nl

Bron

David Hockney, 2012. A Bigger Picture, tent. cat. Londen, Royal Academy/Keulen, Museum Ludwig.
www.royalacademy.org.uk/exhibitions/hockney

Naar 'Woldgate Woods, 6 and 9 November 2006' van David Hockney. Getekend op de tentoonstelling 'A Bigger Picture' in Museum Ludwig, Keulen (2012).